

Arrest

nr. 225 108 van 22 augustus 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. HALABI
Veydtstraat 28
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 27 maart 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 maart 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 mei 2019 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 4 juni 2019.

Gelet op de beschikking van 25 juni 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 augustus 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. MAERTENS, die *loco* advocaat E. HALABI verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld "niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)", waarbij zijn huidig verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidig verzoek om internationale bescherming steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn vorige verzoeken om internationale bescherming heeft uiteengezet. Hij haalt aan dat hij wilt dat de Belgische instanties zijn dossier opnieuw onderzoeken. Hij verklaart verder dat zijn problemen nog steeds actueel zijn. Verder wilt hij nog iets toevoegen wat hij nog niet eerder had verklaard, met name dat hij reeds vertrok uit Somalië in 2009, om vervolgens naar Kenia te gaan, waar hij twee jaar gewoond zou hebben. Na twee jaar zou hij naar Zuid-Soedan zijn doorgereisd waar hij als verkoper zou hebben gewerkt. Na het uitbreken van de burgeroorlog zou hij vervolgens door de Somalische autoriteiten geholpen zijn om terug te keren naar Somalië. Vervolgens zouden zijn problemen hebben plaatsgevonden die hij reeds in het kader van zijn eerste verzoek heeft beschreven. Hij blijft verder bij zijn verklaringen dat hij het land diende te verlaten omwille van zijn problemen met Al Shabaab. Hij legt geen nieuwe documenten neer ter staving van zijn derde verzoek om internationale bescherming.

In het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming nam het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat zijn verklaringen over zijn beweerdde problemen in Mogadishu ongeloofwaardig waren, enerzijds omdat hij zijn problemen op geen enkele manier kon staven, anderzijds omdat zijn verklaringen over de beweerdde problemen weinig overtuigend en zelfs tegenstrijdig waren. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd bij arrest nr. 193 043 van 3 oktober 2017.

Zijn tweede verzoek verklaarde het CGVS niet ontvankelijk. Hij diende tegen deze beslissing geen beroep in bij de Raad.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de

individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asiolverzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4. Aangezien reeds in het kader van verzoekers vorige verzoeken om internationale bescherming werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van zijn ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van zijn huidig verzoek om internationale bescherming geen elementen bijbrengt die zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen of die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt, dient te worden besloten dat verzoeker niet aantoonde in zijn land van herkomst persoonlijke problemen te hebben (gekend). Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het herhalen van zijn verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal.

5. Verzoeker wijst er op dat hij niet werd gehoord door de commissaris-generaal. De Raad wijst verzoeker op de inhoud van artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt dat het persoonlijk onderhoud niet plaatsvindt wanneer de commissaris-generaal in het geval van artikel 57/6/2 van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8. Het feit dat geen persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden, belet de commissaris-generaal overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/5ter, § 3 van de Vreemdelingenwet niet een beslissing te nemen over het verzoek om internationale bescherming.

Verder wijst de Raad er op dat uit zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat verzoeker in de gelegenheid werd gesteld nieuwe elementen aan te halen en deze ook verder toe te lichten (stuk 6, verklaring volgend verzoek). Hieruit blijkt dat verzoeker wel degelijk werd gehoord en dat hij zijn nieuwe elementen in het kader van zijn huidig verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen. Tijdens het persoonlijk onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van zijn huidig verzoek werd aan verzoeker verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal op grond van zijn verklaringen aldaar na zou gaan of zijn verzoek al dan niet ontvankelijk diende te worden verklaard, en dat het Commissariaat-generaal niet verplicht was om verzoeker voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoeker werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van zijn verzoek reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen. Verzoeker was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken.

Verzoeker weerlegt noch ontkracht de vaststellingen uit de bestreden beslissing omtrent het feit dat hij Somalië in 2009 al eens zou hebben verlaten: "U voegt er wel aan toe dat u een nieuwe verklaring wil afleggen, met name dat u Somalië reeds in 2009 zou hebben verlaten om naar Kenia en vervolgens naar Zuid-Soedan te gaan. Nadat de burgeroorlog in Zuid-Soedan zou zijn uitgebroken, zou u vervolgens met de hulp van de Somalische autoriteiten terug zijn gekeerd naar Somalië (zie verklaring volgend verzoek, dd. 14 februari 2019, p.2). Vervolgens zou u problemen met Al Shabaab hebben gekend die u reeds in het kader van uw eerste verzoek beschreven heeft. U blijft erbij dat deze problemen de aanleiding vormde voor uw vlucht uit Somalië (in 2015 volgens uw verklaringen in het kader van uw eerste verzoek). Uw plotse bekentenis dat u Somalië reeds een eerste maal zou hebben verlaten in 2009 verandert echter niets aan de vaststelling dat u uw beweerdde problemen met Al Shabaab niet aannemelijk wist te maken, niet via enige overtuigende verklaringen, noch via enige begin

van materieel bewijs. U blijft er immers bij dat de beweerde problemen met Al Shabaab wel degelijk de aanleiding vormden voor uw vlucht uit Somalië in 2015. Uw bewering dat u Somalië echter reeds een eerste maal zou hebben verlaten in 2009 en vervolgens later opnieuw zou zijn teruggekeerd naar Somalië bevestigen enkel ongeloofwaardigheid van uw verklaringen in het algemeen. Zelfs indien geloof kan worden gehecht aan uw bewering dat u uw land van herkomst reeds een eerste maal zou hebben verlaten in 2009, kan u niet aantonen dat u nadien daadwerkelijk zou zijn teruggekeerd naar Mogadishu. Maar bovenal, zoals hierboven gezegd, heeft deze nieuwe wending in uw asielrelaas geen enkele invloed op de beoordelingen van uw eerdere verzoeken om internationale bescherming, met name dat uw beweerde problemen met Al Shabaab in zijn geheel ongeloofwaardig waren. U slaagt er bijgevolg niet in – in het kader van uw derde verzoek – deze ongeloofwaardigheid van de beweerde aanleiding van uw vlucht te herstellen of om te keren.”

6. Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, verwijst de Raad naar de omstandige motivering in het arrest nr. 193 043 van 3 oktober 2017 in het kader van zijn eerste verzoek waar reeds werd geoordeeld dat er voor burgers in Mogadishu geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van voormelde bepaling van de Vreemdelingenwet. Uit de informatie waar verzoeker naartoe verwijst in zijn verzoekschrift, blijkt niet dat deze voorgaande beoordeling niet (langer) correct zou zijn.

7. In de mate verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze procedure beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

8. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 27 mei 2019, voert verzoekende partij aan dat zij wel degelijk nieuwe elementen heeft, met name haar verklaring dat zij twee jaar in Kenia verbleef. Verzoekende partij vervolgt dat zij dezelfde problemen zal

kennen met al Shabaab bij terugkeer, maar dat zij in de onmogelijkheid is om nieuwe documenten hieromtrent te krijgen gelet op de aanwezigheid van al Shabaab.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de voormelde beschikking opgenomen grond. Verzoekende partij beperkt zich immers louter tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en in het verzoekschrift ontwikkelde argumentatie en het formuleren van zeer algemene opmerkingen, zonder dat zij echter *in concreto* ingaat op en daadwerkelijk concrete en valabele argumenten aangaande de in de voornoemde beschikking opgenomen grond formuleert die deze in een ander daglicht vermogen te plaatsen.

Waar verzoekende partij ter zitting er opnieuw op wijst dat zij twee jaar in Kenia verbleef, doet deze loutere herhaling van eerder afgelegde verklaringen op generlei wijze afbreuk aan en vermag dit geen ander licht te werpen op de grond in de beschikking van 27 mei 2019 waar wordt vastgesteld:

“Verzoeker weerlegt noch ontkracht de vaststellingen uit de bestreden beslissing omtrent het feit dat hij Somalië in 2009 al eens zou hebben verlaten: “U voegt er wel aan toe dat u een nieuwe verklaring wil afleggen, met name dat u Somalië reeds in 2009 zou hebben verlaten om naar Kenia en vervolgens naar Zuid-Soedan te gaan. Nadat de burgeroorlog in Zuid-Soedan zou zijn uitgebroken, zou u vervolgens met de hulp van de Somalische autoriteiten terug zijn gekeerd naar Somalië (zie verklaring volgend verzoek, dd. 14 februari 2019, p.2). Vervolgens zou u problemen met Al Shabaab hebben gekend die u reeds in het kader van uw eerste verzoek beschreven heeft. U blijft erbij dat deze problemen de aanleiding vormde voor uw vlucht uit Somalië (in 2015 volgens uw verklaringen in het kader van uw eerste verzoek). Uw plotse bekentenis dat u Somalië reeds een eerste maal zou hebben verlaten in 2009 verandert echter niets aan de vaststelling dat u uw beweerde problemen met Al Shabaab niet aannemelijk wist te maken, niet via enige overtuigende verklaringen, noch via enige begin van materieel bewijs. U blijft er immers bij dat de beweerde problemen met Al Shabaab wel degelijk de aanleiding vormden voor uw vlucht uit Somalië in 2015. Uw bewering dat u Somalië echter reeds een eerste maal zou hebben verlaten in 2009 en vervolgens later opnieuw zou zijn teruggekeerd naar Somalië bevestigen enkel ongeloofwaardigheid van uw verklaringen in het algemeen. Zelfs indien geloof kan worden gehecht aan uw bewering dat u uw land van herkomst reeds een eerste maal zou hebben verlaten in 2009, kan u niet aantonen dat u nadien daadwerkelijk zou zijn teruggekeerd naar Mogadishu. Maar bovenal, zoals hierboven gezegd, heeft deze nieuwe wending in uw asielrelaas geen enkele invloed op de beoordelingen van uw eerdere verzoeken om internationale bescherming, met name dat uw beweerde problemen met Al Shabaab in zijn geheel ongeloofwaardig waren. U slaagt er bijgevolg niet in – in het kader van uw derde verzoek – deze ongeloofwaardigheid van de beweerde aanleiding van uw vlucht te herstellen of om te keren.”

De Raad benadrukt dat in het kader van verzoekende partij haar eerste verzoek om internationale bescherming het door haar ingeroepen vluchtrelaas, met name de beweerde problemen met en vrees voor Al Shabaab waarin zij tot op heden volhardt, ongeloofwaardig werd bevonden bij 's Raads arrest nr. 193 043 van 3 oktober 2017. Verzoekende partij brengt in het kader van huidig derde verzoek om internationale bescherming geen nieuwe feiten of elementen aan die vermogen aan het gezag van gewijsde van voormeld arrest te tornen.

Verzoekende partij merkt voor het overige zeer algemeen op dat het onmogelijk is om nieuwe documenten te krijgen, zonder echter in te gaan op en argumenten te formuleren met betrekking tot de in de beschikking van 27 mei 2019 opgenomen grond.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig augustus tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS